

pude, hvis der ikke bliver sat de nødvendige ressourcer af til det, fordi det så ser ud, som om man har fået vedtaget en masse gode principper for, hvordan tingene skal være, men at de så ikke bliver udført i virkelighedens verden. Så det vil jeg meget opfordre til.

Man kan så overveje, hvorvidt det her klagenævn også skal kunne varetage andre diskriminationssager end de kønsmæssige, eksempelvis etnisk diskrimination eller aldersmæssig diskrimination. Et klagenævn, som udelukkende tager sig af kønsmæssige sager, vil være af forholdsvis begrænset omfang og ville blive beriget, tror jeg, af forskellige former for diskriminationssager, hvor forskelligartet ekspertise naturligvis skal tage sig af forskelligartede sager. Jeg tror, at det både på kort og længere sigt vil give større juridisk gennemslagskraft for det her klagenævn.

På den anden side risikerer man jo, som det bliver fremført, at kvindespørgsmålet – eller ligestillingsspørgsmålet, om man vil – drukner, hvis man slår alle diskriminationssagerne sammen ét sted. Men jeg synes, det er værd at kigge på det spørgsmål i løbet af den 2-årige prøveperiode, der er lagt op til i forslaget.

Der har så også været en masse snak om, hvilken ressource det ville være bedst at placere en ligestillingsminister under. Det er selvfølgelig i sidste ende op til statsministeren, men jeg vil som SF sige, at vi synes, det er problematisk, hvis det fast ligger under Arbejdsministeriet, fordi man ville kunne frygte, at de dele af kønsproblematikken, som bør ligge i et ministerium, i stedet for bliver lagt ud til arbejdsmarkedets parter, og at fokus generelt vil være for snævert på arbejdsmarkedsspørgsmål.

Når jeg siger, at jeg ikke mener, det bør ligge der fast, er det ikke, fordi jeg mener, at der er noget som helst i vejen for, at det ligger der i perioder, for ærlig talt tror jeg, at man vil gøre ligestillingsarbejdet den allerstørste tjeneste ved at placere det hos den minister, der brænder for det, som tidligere ordførere også har været inde på.

I Enhedslisten mener vi ligesom i SF, at det var en god idé at overveje, om man ud over de tiltag, der ligger på bordet her, skulle begynde at diskutere, hvorvidt det ville være muligt at få et udvalg under Folketinget, der beskæftiger sig med ligestillingsarbejdet, for at få det opprioriteret.

Om det her videncenter og debatforum vil jeg sige, at det er helt essentielt for det fremti-

dige ligestillingsarbejde, fordi vi i Danmark har stor ekspertise på ligestillingsområdet, men at vi er for dårlige til, at den ekspertise bliver brugt i de relevante institutioner og organer. Man kan så håbe, at der åbnes mulighed for, at det her videncenter og debatforum ud over at generere mere viden også vil blive brugt i den virkelige verden.

Så vil jeg lige til slut sige til statsministeren, der var inde på det internationale område og talte om, at Europa skal fungere som »social leadership« i forhold til ligestillingsspørgsmålet internationalt:

Som de fleste her i salen er klar over og erkender, er det, der rammer kvinder allerhårdst, fattigdom og stramme økonomiske budgetter, så hvis statsministeren og det øvrige Folketing mener, at det skal være Europas rolle at være »social leadership« på det her område, synes jeg, man bør tage med i europæiske sammenhænge, at så længe der er en nettooverførsel af ressourcer fra u- til ilande, og så længe strukturtilpasningsprogrammerne med alt for stramme og urimelige økonomiske krav besluttes af den rige verden til brug i den tredje verden, så længe vil fremme af ligestillingen i den tredje verden forblive ved snakken.

Christian Jensen (FP):

Det er vel lige ved, at man kan frygte, at der snart er kørt på det her emne så mange gange, at det netop virker mod hensigten, nemlig giver modvilje for ligestillingssagen i stedet for velvilje. Der er i dag en velvilje, som helt klart er positiv, både hos arbejdsgivere og arbejdstagere, en velvilje, som på helt naturligt vis fungerer allerede i dag og for øvrigt har fungeret i årevis på det danske arbejdsmarked.

Systemet i dag synes at fungere til parternes tilfredshed i det store og hele. Hvorfor skal vi så ændre derpå? Arbejdsmarkedet lever med det i dag, og det kan det også gøre i fremtiden. Helt logisk har jeg svært ved at se, hvad nye regler og undersøgelser og statistikker skulle kunne bidrage med.

Jeg kan ikke forstå, at man ikke hos forslagsstillerne – især når man ser, hvorfra disse forslag kommer, selvfølgelig bortset fra hr. Søren Søndergaard – har fået den tanke, at man måske opnår den modsatte virkning af den tilsigtede.

Jeg har i hvert tilfælde mødt kønsfæller til forslagsstillerne, her igen minus hr. Søren Søndergaard, der giver udtryk for, at de frygter